

Régen, még amikor kicsi voltam, sokat jártam a közeli parkba, de csakis egy dolog miatt, a több mint százéves tölgyfa miatt.

Mesélt nekem. Mindent elmondott. Csak leültem, és hallgattam a parkban. Minden más gyerek körülöttem, játszott, visongott, ugrált, jól érezte magát. Én meg virágos szoknyában ültem és hallgattam. Szerettem őt.

Egyszer elmesélte a II. világháborút. Én pedig csak hallgattam és hallgattam. Persze a beszédét csak én értettem, a meséit csak én hallottam, őt csak én és az állatok szerettük. Emlékszem rengeteg fészek volt rajta. De ez a fa csoda volt s bölcs! Az ő közelében csak szeretetet lehetett érezni, s sas nem bántotta ott a mókusokat, és a bagoly sem a fiókákat.

Nyugalom volt.

Egyre többet jártam oda, a szüleim már elég furán néztek, amikor felültem a kosaras biciklimre, a kosarába beleraktam a házi feladataimat, és elhajtottam a parkba. Később, mikor már nagyobb lettem, egyre kevesebbszer tudtam kimenni Hozzá, a tanulnivalók miatt, a zongoraórák miatt és az önkénteskedés miatt.

Voltak olyan hetek, mikor egyszer se tudtam kimenni, mert hívott a kötelesség. Az egyik hétvégén összevesztem anyukámmal, felkaptam a kabátomat, és kimentem. Hozzá mentem. Nagyon régen voltam már vele. Mikor kiértem a parkba, nagy meglepetésemre egy nagy táblán ez volt olvasható vörös betűkkel.

A PARK HELYÉRE LAKÓHÁZ ÉPÜL

Megijedtem. A fához rohantam és sírtam. Zokogtam. NEM, nem vágatják ki! A fa mintha csak a messzeségbe bámulva gondolkodna. Csend volt.

Most nem mesélt, nem mondott semmit. Az állatok is csak ültek. Egy éles zajt hallottam, ami visszazökkentett a gondolkodásból. Megint ugyanaz a hang csendült fel. Ismerős volt, ezért füleltem. Újra felzengett. Már tudtam, milyen hang ez. Egy fűrész hangja volt. A szívem elkezdett jobban verni, a kezeim és térdeim remegtek, és féltem.

- Most mit tegyek? – ez a kérdés cikázott és ismétlődött a fejemben. Már késő volt félni és időm se volt, mikor megláttam a kettő fűrészkes férfit. Gyorsan, hirtelen felindulásból, a fa elé ugrottam.
A két férfi elég furán nézett, mikor meglátta a kisírt szemű lányt, vagyis engem.
- Menj onnan kölyök! - mondta az egyik lenézően.
- Takarodj !!- mondta a másik nem túl barátságosan.

Na ezt már nem hagyhattam, velem senki ne beszéljen így!

- Elnézést, de ez a fa több, mint százéves, mindent megélt már, és értelmesebb mind maguk ketten összevéve! – mondtam.
A két férfi meglepődve nézett rám. Nézték? Dehogya! Megdöbbenve bámultak. Egy gúnyos mosolyt küldtem feléjük, mire az egyik visszatért a föld nevű bolygóra, és félre ment telefonálni. Két perc se kellett, elmentek mind a ketten.

Megnyugodtam. Sírva ültem le a fám mellé. De ezek örömkönnyekek voltak, nem pedig a szomorúság könnyei. Ő is újra mesélt, s én csak hallgattam és hallgattammegint.

Pár évvel később újra visszatértem a fához. A Park helyére már lakóház épült, de ő még mindig állt, és mesélt egy újabb virágos szoknyás kislánynak. Egy könnycsepp gördült le az arcomon, és úgy láttam, hogy az övé is.

Gucsik Réka Zsuzsanna

7. o.

Hunyadi János Evangélikus Óvoda és Általános Iskola

Sopron, Hunyadi u. 8-10.

9400